

havde Mod og Mandshjærte til at hævde Menneskets gamle Herskerret over Jorden og mane dette Bondefolk ned igen i de Møddinger, hvor det hørte hjemme? — —

Endelig i Midten af Juli kunde Tønnesens pakke deres Sager sammen og rejse. Vejlbybønderne og Egnens tre Proprietærer havde haft i Sinde til Afsked at hædre Provsten med et Festmaal og en Sølvkaffekande; men dette fandt Tønnesen sig dog foranlediget til at forhindre, navnlig efter Tilskyndelse af Frøken Ragnhild.

Uden andre end de aller nødvendigste Formaliteter, men tilsyneladende ogsaa uden særlig Bitterhed, skiltes da Provsten fra sin Menighed. Kun overfor Emanuel røbede han en Gang sin sande Sindsstemning, da han ved Afskeden koldt trykkede hans Haand og sagde, at det vel næsten var overflødigt at ønske de Folk Lykke, der var saa heldige at have „Tidens Vind“ i deres Sejl.

Saasnart Provstens var borte, flyttede Emanuel ned fra sit Kvistkammer med sine faa Møbler og indrettede sig i Tønnesens Studereværelse og i et af Soveværelserne. Hele den øvrige Lejlighed kom til at staa tom undtagen Pigekammeret, hvor den gamle, halte Lone foreløbigt blev boende i Egen- skab af Emanuels Husholderske. Der var for Resten